

החלילן והאוצר

ל. בכשטיין (1801 – 1860)

היה פעם מנגן חליל צעיר ונחמד שידע לנגן בחליל באמנות גדולה. הוא הסתובב בעולם, ניגן בחלילו בעיירות ובכפרים וכך הרוויח את לחמו.

ערב אחד הוא הגיע לחוות אריסים וביקש ללון שם, כי אחרת לא היה מספיק להגיע לכפר הבא לפני רדת הלילה. האריס קיבל אותו יפה, הזמין לסעודה וביקש גם שינגן לו אחרי הארוחה. אחרי הנגינה הציץ

החלילן דרך החלון וראה באור הירח טירה ישנה, שנראתה לו הרוסה למחצה. "איזו טירה ישנה זו?" שאל את האריס "ולמי היא שייכת?"

האריס סיפר לו כי לפני שנים רבות חי שם אציל אחד, קמצן גדול. הוא העביד קשה את העובדים שלו, מעולם לא נתן נדבה כלשהי לאיש ומת בסוף ללא יורשים, כי מרוב קמצנות גם לא רצה להתחתן.

הקרובים שלו חיפשו בטירה אך לא מצאו שם כל כסף ולכן חושבים שהוא הסתיר היטב את אוצרותיו ואלה נמצאים בטירה עד היום מוטמנים

במקום כלשהו. האנשים רבים הלכו לטירה לחפש את האוצר, אך אף אחד מהם לא חזר משם. לכן השלטונות אסרו על כניסה לטירה הישנה והוציאו על כך אזהרה בכל האזור. החלילן הקשיב לאריס וכאשר כבר שמע הכל אמר שגם הוא רוצה לנסות את מזלו, כי הוא אמיץ לב ולא פוחד מדבר. האריס ביקש שימנע ללכת לשם אך לא עזר דבר והחלילן החליט לצאת לטירה מיד.

שני משרתים עם זוג פנסים ליוו את החלילן עד הטירה. כשהגיעו לשם הוא שלח אותם חזרה עם פנס אחד, אבל את השני לקח לידו ובאומץ רב עלה במדרגות.

בטירה הוא מצא אולם גדול עם דלתות רבות סביב. הוא פתח אחת מהן, נכנס לחדר, העמיד את הפנס על הרצפה, התיישב ליד שולחן עתיק שמצא שם והתחיל לנגן.

האריס לא ישן כל הלילה ומדי פעם הציץ

ארון מתים. הם העמידו את האלונקה בחדר ויצאו בלי לומר מילה לחלילן, שהמשיך לאכול בלי הפרעה.

אך כשרק האנשים יצאו החלילן קם ופתח את ארון המתים. בפנים הוא מצא אדם קטן, מצומק, בעל שערות שיבה וזקן ארוך. בלי כל פחד הוציא הצעיר את האיש מהארון והושיב אותו ליד התנור. כשהאיש

התחמם מעט חזרו בו החיים. הצעיר האכיל אותו במרק העדשים וטיפל בו כמו בתינוק. כאשר האיש הקטן התאושש, אמר "בוא

בחלון. הוא שמח מאוד כאשר שמע את הנגינה של האורח שלו. אך כאשר שעון הקיר צלצל לשעה אחת-עשרה נגינת החליל פסקה. האריס נבהל כי האמין שבטירה שולט רוח רפאים או אולי השטן בעצמו, וזה בוודאי שבר את מפרקתו של הצעיר הנחמד.

אך לא כך היה. כי בינתיים החלילן הניח את החליל. אצל האריס לא אכל הרבה, ולכן הרעב הציק לו עכשיו. הוא הסתובב בחדר וראה סיר עם עדשים לא מבושלות. על השולחן עמד גם כלי עם מים, חופן מלח ובקבוק יין. הוא הדליק אש בתנור, שם מונחים היו כבר עצי הסקה, ובישל לעצמו מרק עדשים. בזמן שהעדשים התבשלו רוקן לגרונו את היין והמשיך בנגינה. כאשר העדשים התבשלו שפך אותן מהסיר לקערה והתחיל לאכול. סמוך לחצות נפתחה פתום אחת הדלתות ונכנסו שני אנשים מלובשים שחור, עם אלונקה שעליה מונח היה

אחרי!" ויצא מהחדר. הצעיר לקח את הפנס שלו והלך בעקבותיו. הם הלכו במסדרונות ארוכים וירדו במדרגות הרוסות למחצה ובסוף הגיעו למרתף מפחיד עמוק תחת הטירה. עמדו שם שני שולחנות שעל אחד מהם מונחת הייתה ערמה גדולה של מטבעות זהב. האיש

הקטן אמר לצעיר "חלק את הזהב לשני חצאים שווים. אך דע שאם יישאר עודף כלשהו אחרי החלוקה השווה, תשלם בחיך!"
הבחור רק צחק והתחיל מיד לספור את המטבעות ולהניח אותן על שני שולחנות. תוך זמן קצר כל הכסף חולק לשניים אבל נשאר עוד מטבע אחד עודף. אז הוציא החלילן סכין מכיסו, הניח את הלהב על המטבע ובפטיש שמצא שם נתן מכה חזקה. המטבע נשבר לשניים והוא זרק את שני החצאים של המטבע על שתי הערמות.
באותו רגע קרא האיש הקטן "אישי היקר, שחררת אותי! כבר יותר ממאה שנה אני נאלץ לשמור על האוצר הזה שצברתי בחיי ולא עשיתי בו כלום. נענשתי על הקמצנות ואני כאן, ספק חי או מת, עד שמישהו יצליח לחלק את האוצר לשניים, שווה בשווה. אף אחד עדיין לא הצליח בכך, ונאלצתי לחנוק את כולם.

עכשיו ערמה אחת של הכסף היא שלך ואת
השנייה אתה צריך לחלק בין העניים. אישי
היקר, שחררת אותי!" באומרו זאת נעלם האיש
הקטן.

הצעיר חזר לחדרו והמשיך בנגינה שמחה על
החליל שלו.

כשהאריס שמע שוב את הנגינה שמח מאוד
ומיד בבוקר הלך אל הטירה ובירך את הצעיר.
החלילן סיפר לו מה קרה וביחד ירדו למרתף,
כדי לקחת את האוצר.

כפי שציווה האיש הקטן מחצית הכסף חולקה
לעניים. את הטירה החליט החלילן להרוס
ובמקומה בנה אחת חדשה ושם הוא גר עשיר
ושמח.